

Αποστολικοί Αγίασμοι

Εβδομαδιαία έκδοση του Ιερού Ναού
Αγίων Αποστόλων Πέτρου & Παύλου Πεύκης
Τηλ. 2108027738, email: agioi.apostoloi@gmail.com
www.agioiapistoloi.gr

Κυριακή 3 Μαΐου 2026

Κυριακή του Παραλύτου

Άγιοι Τιμόθεος και Μαύρα, Άγιος Πέτρος ο Θαυματουργός Αρχιεπίσκοπος Άργους και Ναυπλίου, Άγιοι Διόδωρος και Ροδοπιανός ο Διάκονος

Έτος: 19 - Αριθμός τεύχους: 817

Κυριακή του Παραλύτου

Απόστολος: Πράξεις Αποστόλων, θ' 32-42 - Ευαγγέλιο: Κατά Ιωάννην, Ε' 1-15
Υπό Δημητρίου Φαραστέλη, Θεολόγου

«Κύριε, άνθρωπον οὐκ ἔχω, ἵνα, ὅταν ταραχθῇ τὸ ὕδωρ, βάλῃ με εἰς τὴν κολυμβήθραν» (Ιωάν. 5,7).

Τη συγκλονιστική ιστορία ενός ανθρώπου, ο οποίος επί τριάντα οκτώ ολόκληρα χρόνια βίωνε το δράμα της παραλυσίας, παρουσιάζει η Ευαγγελική περικοπή της Κυριακής του Παραλύτου. Στην κολυμβήθρα, η οποία βρισκόταν κοντά στην προβατική πύλη της πόλης των Ιεροσολύμων. Η κολυμβήθρα αυτή είχε πέντε στοές και ένα πλήθος

αναξιοπαθόντων ασθενών, τυφλών, χωλών, παραλύτων, ανέμεναν τη θεραπεία τους. Αυτή κατορθωνόταν με την είσοδό τους στο νερό κάθε φορά που άγγελος Κυρίου κατέβαινε στην κολυμβήθρα και τάραζε το ύδωρ. Εκείνος, εκ των ασθενών, που θα κατάφερνε να μπει πρώτος στο νερό έβρισκε τη θεραπεία του με τρόπο θαυματουργικό.

Ο Κύριος διέγνωσε το δράμα του παράλυτου ανθρώπου και τον ρώτησε: **«Τοῦτον ἰδὼν ὁ Ἰησοῦς κατακείμενον, καὶ γνοὺς ὅτι πολὺν ἤδη χρόνον ἔχει, λέγει αὐτῷ· θέλεις ὑγιῆς γενέσθαι;»** (Ιωάν. 5,6). Η ερώτηση μπορεί να φαίνεται απλοϊκή και περιττή, αλλά κρύβει όλη την ουσία που διακρίνει τη σχέση του Θεού με τον άνθρωπο, μια σχέση που χαρακτηρίζεται από απόλυτο σεβασμό στην ανθρώπινη ελευθερία και βούληση. Μία μόνο αδυναμία έχει ως Θεός ο Χριστός, δεν μπορεί να σε κάνει να Τον ακολουθήσεις με τη βία. Επομένως είναι ο παράλυτος εκείνος που υπευθύνως θέλει να γίνει καλά. Από την απάντηση, όμως, του ασθενούς αποκαλύπτεται το ουσιαστικό δράμα του παραλύτου, πέρα από την τραγική κατάσταση της υγείας του. Και το δράμα αυτό ήταν η μοναξιά! **«Κύριε, ἄνθρωπον οὐκ ἔχω»!** Κύριε κανέναν δεν έχω να με σπρώξει μέσα στο νερό, όταν εμφανίζεται ο άγγελος, για να θεραπευθεί.

Η τραγωδία του ανθρώπου σε όλη την τραγική διάσταση! Γύρω του υπήρχαν πολλοί, που είχαν τη δυνατότητα να τον βοηθήσουν, αλλά κανείς δεν ενδιαφέρθηκε για το πρόβλημά του, κανείς δε νοιάστηκε για τη θεραπεία του. Μόνο ο Χριστός. Το πρόβλημα της μοναξιάς χαρακτηρίζει, δυστυχώς, σε υπερθετικό βαθμό τον σύγχρονο άνθρωπο. Χρειάζεται κάποιος άνθρωπος να μάς πάρει και να μάς ρίξει μέσα στην κολυμβήθρα της Εκκλησίας, μέσα από την οποία θα βγούμε υγιείς κατά τον έσω άνθρωπο. Το κομμάτι αυτό του Ευαγγελίου έχει μια τραγική επικαιρότητα σήμερα. Πάρα πολλοί άνθρωποι, γύρω μας ή και πολύ κοντά μας, βρίσκονται στην ίδια μοναξιά του συνωστισμού και στην ίδια σύγχυση απαιτήσεων για «βεβαιωτικά θαύματα». Εκεί τότε, γύρω από την κολυμβήθρα, συνωστίζονταν άνθρωποι, ο καθένας από τους οποίους έβλεπε μονάχα τον εαυτό του και νοιαζόταν μονάχα για τον «εαυτούλη» του. Και σήμερα ερχόμαστε ακριβώς στην ίδια λογική. Είμαστε στη μοναξιά του συνωστισμού.

«Στην απέραντη και πολυάνθρωπη κοινωνία μας, μέσα στις πανύψηλες πολυκατοικίες, υπάρχουν άνθρωποι που ζουν μόνοι, ανήμποροι, ξεχασμένοι και βιώνουν το ψυχοφθόρο αίσθημα της μοναξιάς. Άνθρωποι πεθαίνουν γύρω μας και τους ανακαλύπτουν ύστερα από μέρες από τη δυσσομία. Στα νοσοκομεία, στις φυλακές, στα γηροκομεία άνθρωποι αβοήθητοι και μόνοι περιμένουν κάποιον

να τους δροσίσει τα χείλη, να τους απαλύνει τον πόνο, να τους δώσει ελπίδα και παρηγοριά» (Αρχ. Επιφάνιος Οικονόμου).

Αναλύοντας το φαινόμενο της καταθλιπτικής μοναξιάς μπορούμε να επισημάνουμε δύο κυρίως γενεσιουργές αιτίες, χάρη στις οποίες αυτό ανδρώνεται στην εποχή μας. Η πρώτη είναι ο εγωκεντρισμός που ύψωσε πανύψηλα τείχη ανάμεσά μας, μάς οδήγησε στην ψεύτικη και απατηλή αυτάρκεια, ώστε να νομίζουμε πως δεν έχουμε ανάγκη από την «καλημέρα» του γείτονα, του συνανθρώπου μας. Ο ένας βλέπουμε τον άλλο κάτω από το πρίσμα του δικού μας συμφέροντος. Συνάπτουμε, όχι φιλίες αγνές, αλλά συμφεροντολογικές, γινόμαστε ευγενικοί και φιλικοί, όπου πρέπει να κερδίσουμε. Φτάσαμε στο σημείο να τα μετρούμε στη ζυγαριά του συμφέροντος.

Η δεύτερη αιτία είναι η κυριαρχία της μηχανής. Από αυτή προήλθε η ψυχική αποξένωση, περιορίστηκαν οι ανθρώπινες σχέσεις και κυριάρχησε η ηλεκτρονική μοναξιά. Καταργήθηκε ο διάλογος μέσα στην οικογένεια. Η κοινωνία και συναναστροφή των προσώπων έγιναν θυσία στο βωμό της τηλεόρασης, του υπολογιστή και των έξυπνων κινητών τηλεφώνων. Ενώ και στον χώρο της εργασίας, ακόμη, οι διαπροσωπικές σχέσεις που αναπτύσσονταν στο παρελθόν, εξέλιπαν πλέον, αφού εκλείπουν, σιγά-σιγά, οι άνθρωποι και τη θέση τους παίρνουν πια οι μηχανές, γιατί αυτό εξυπηρετεί την παραγωγή και το κέρδος.

Εμείς οι χριστιανοί πρέπει να ανταποκρινόμαστε στην έλευση της Χάρης και να ζούμε μεταξύ μας σωστά, το μυστήριο της πίστης, όλοι μας να σηκώνουμε τις δυσκολίες όλων, ώστε να φανερώνεται ο εν Χριστώ ανακαινισμός μας. Αυτό είναι δυνατό μόνο μέσα στην Εκκλησία, με την επιπλέον κατά το δυνατόν συχνή συμμετοχή στα σωστικά μυστήρια της Μετάνοιας και της Θείας Ευχαριστίας ιδιαίτερα. Δεν μοιραζόμαστε οι άνθρωποι πράγματα ανάμεσά τους σήμερα, η στοργή και η τρυφερότητα απέναντι σε όλους τους ανθρώπους, χαρακτηριστικά της «**εὐαφοῦς καὶ οὐδὲν ἐχούσης τὸ ἀπηνές**» (Κύριλλος Αλεξανδρείας) της απαλής και επιεικούς, δηλαδή, καρδιάς των ανθρώπων του Θεού, εξέλιπαν. Οι άνθρωποι πάσχουν από φόβο, μοναξιά, απελπισία. Αυτό θυμίζει η κατάσταση του παραλυτικού του σημερινού Ευαγγελίου προτού γιατρευτεί από τον Ιησού Χριστό.

Ξεστρατίζει ο σημερινός άνθρωπος βασιζοντας την ελπίδα του σε ανθρώπους και στα ανθρώπινα, όπως και ο παράλυτος που περίμενε άνθρωπο να τον ρίξει μέσα στο νερό, αλλά άνθρωπος τριάντα οκτώ χρόνια δε φαινόταν! Γι' αυτό και, εξουθενωμένος ψυχικά και σωματικά, δεν απάντησε ευθέως στο Χριστό ότι θέλει να γίνει καλά, αλλά έβγαλε τον καημό του που για χρόνια τον κατέθλιβε: «**Δεν έχω άνθρωπο, δε με βοηθά κανείς!**».

Στον παράλυτο η τελευταία κουβέντα που του λεγει ο Χριστός είναι: «**Μετὰ ταῦτα εὕρισκει αὐτὸν ὁ Ἰησοῦς ἐν τῷ ἱερῷ καὶ εἶπεν αὐτῷ· ἴδε, ὑγιῆς γέγονας· μηκέτι ἀμάρτανε, ἵνα μὴ χεῖρόν σοί τι γένηται**» (Ιωάν. 5,14). Αυτό λέγει και σε μάς που τυραννιόμαστε στη μοναξιά της πολυκοσμίας. Η αμαρτία σπάει δεσμούς επικοινωνίας και με το Θεό και με τους ανθρώπους! Όταν ελευθερωθώ από την αμαρτία τότε θα μπορέσω να δω τους άλλους ως σωτηρία και όχι ως ευκαιρία. Ως αφορμή θυσιαστικής αγάπης και όχι ως αφορμή εκμετάλλευσης. Αν αυτό δεν το καταλάβουμε, θα πορευόμαστε μόνοι μας και θα λέμε κι εμείς σαν τον παράλυτο : «**Ἄνθρωπον οὐκ ἔχω**» (Ιωάν. 5,7).

Η κοινωνία του αιώνα μας πάσχει και στερείται αγάπης και ανθρωπιάς, γιατί τείνει να υποκύψει στις πιέσεις που θέλουν να την πείσουν ότι μπορεί να ζήσει και να υπάρξει χωρίς Χριστό, χωρίς Εκείνον που προσφέρει τον εαυτό Του ως Πατέρας, ως Φίλος, ως Αδελφός και Πλησίον, στον καθένα, σε όποιον στρέψει το βλέμμα πάνω Του και ακουμπήσει στον Σταυρό Του, αναζητώντας παρηγοριά, ελπίδα και θεραπεία, με τη θερμή προσευχή του. Η απογοήτευση δεν ταιριάζει στους ανθρώπους του Θεού. Μπορεί να έχουμε προβλήματα, δυσκολίες και αποτυχίες στη ζωή, αλλά δεν είμαστε μόνοι. Ο Χριστός είναι εδώ και είναι μαζί μας. Ας Τον πλησιάσουμε κι ας ενωθούμε μαζί Του. Η Εκκλησία είναι ο χώρος της συνάντησής μας, ο τόπος που διασπά τη μοναξιά και γεμίζει τη ζωή μας από την αγάπη του Θεού. Μόνο έτσι θα μπορέσουμε να ζήσουμε, κι αν ακόμη πεθάνουμε και ουσιαστικά να μη πεθάνουμε ποτέ: «**Ὁ πιστεύων εἰς ἐμέ, κἂν ἀποθάνῃ, ζήσεται· καὶ πᾶς ὁ ζῶν καὶ πιστεύων εἰς ἐμέ οὐ μὴ ἀποθάνῃ εἰς τὸν αἰῶνα**» (Ιωάν. 11,26).

ΑΜΗΝ.